8

Când începe o nouă petrecere, se intensifică sentimentul prezenței fizice, al acțiunii. Existența devine parcă mai sigură, dispărând acea idee fixă a sfârșitului, ivindu-se chiar o șansă rară pentru conturarea sentimentului de veșnicie. Și pentru că e noapte cu lună, se stinge lampa de neon, lăsându-se aprins numai un bec albastru cu lumină slabă, agățat deasupra ușii de la intrare. Chipurile păreau palide, iar luna care se ridica deasupra câmpului vizual, dincolo de terasă, desena, în jurul celor adunați în semicerc, un covor argintiu cu laturile egale.

— Ați citit, fără doar și poate, articolul Sammarei despre noul film?

— Te adresezi lui Ragab al-Qadi în mod special?

— Nu! El nu citește ziarele și revistele și, asemenea lui Ludovic al XV-lea, nu știe nimic despre ceea ce se întâmplă afară.

— Seriozitatea! interveni Layla Zeydan în sprijinul sentimentului Sanei. Da! Dar eu nu am dat atenție acestui lucru. Am știut însă din capul locului că ea a venit pentru un scop anume...

— Ridică-te să dansăm... îl invită Sana pe Ragab.

— Dar n-avem muzică... îi răspunse cu o liniște posomorâtă.

— Doar am dansat de atâtea ori fără muzică!

— Ai răbdare, draga mea, altfel nu se va putea roti narghileaua!

Își închipuie că el este centrul universului și că narghileaua se învârte pentru el. Realitatea este că narghileaua se rotește pentru că totul se rotește. Dacă aștrii s-ar mișca în linie dreaptă, s-ar schimba sistemul ședinței de narghilea. Noaptea trecută m-am convins pe deplin de adevărul veșniciei, dar când m-am dus la arhivă am uitat motivele.

— Cred că articolul cu pricina face parte din literatura angajată, remarcă Khalid Azuz cu ironie. Ce părere ai, Ragab?

— Eu l-am considerat a fi un pas în întâmpinare și un salut venit din partea ei, răspunse Ragab, de parcă Sana nici n-ar fi fost de față.

— Și ceea ce confirmă lucrul ăsta e faptul că ea n-a mai trecut pe la noi de câteva zile!

Primul pătrar ce a trecut conferă întunericului o lumină estompată ca ochiul somnoros al violetei. Ți-aduci aminte cât de istovitoare era luna plină în nopțile raidurilor? Iată-l pe cel iscusit sărind la o nouă invazie și asemenea tuturor invadatorilor își ia ca platoșă cruzimea.

— I-am mulțumit la telefon, continuă Ragab, accentuând uitarea față de prietena de lângă

el. I-am zis că aș vrea s-o vizitez, dacă nu mi-ar fi teamă că o deranjez. Nici un deranj! a zis ea, mirându-se.

— Aproape o invitație deschisă!

— În câteva minute sau în „minute numărate", cum zic savanții noștri gramatici, îmi ceream permisiunea de a intra în camera ei, dar acolo am dat peste un ifrit, care nu era altcineva decât prietenul nostru Ali as-Sayyid...

— I-am mulțumit, am sorbit cafeaua și i-am zis că articolul ei este menit să mă creeze din nou.

— Ipocrit, fiu de ipocrit care se trage dintr-un neam străvechi de ipocriți...

— Nurii ei mi-au fermecat privirile și din coardele ei vocale s-au răspândit în timpul conversației puzderie de melodii și armonii delicate, din cele care nu pot fi controlate decât de un ifrit stăruitor...

— Fantezie de înfumurat! îl întrerupse Ali as-Sayyid. A fost o discuție obișnuită, pe un ton cât se poate de banal.

— Da' de unde! Tu erai cufundat într-o conversație în șoaptă cu un producător de filme, tocmindu-vă vârtos.

— Povestea se referea la o ladă de whisky pentru bacul nostru blestemat și nimic mai mult... zise Ali as-Sayyid, râzând ascuțit.

— Și totul s-a limitat la tonul delicat? îl provocă Mustafa Rașid.

— La ce v-ați fi așteptat mai mult cu ocazia unei întâlniri semioficiale?

Cu toate astea, maestra angajată s-a ascuns în spatele unui văl transparent de feminitate ca acela pe care-l folosește fluturele zburând din floare în floare, îndeplinind funcția lui Amm Abdo din strada Nilului...

— Ce vrăjitor mai ești și tu! zise Sana, glasul ei aducând cu struna înaltă a *qanun*-ului[1] atinsă din greșeală de interpret.

— Micuța mea dragă, zise el, adresându-i un zâmbet înghețat, care aducea cu o notă de aversiune în lumina albastră și palidă.

— Nu sunt deloc „micuță", te rog! îl întrerupse ea destul de dur.

— Micuță la ani, dar mare... la... la stat...

— Scutește-mă de clișeele care au murit odată cu epoca mamelucilor!

— Unde suntem noi acum în comparație cu epoca mamelucilor, dacă acceptăm că ar fi existat cândva un mameluc! exclamă Ali as-Sayyid, oftând.

— Cât de rapid se preschimbă lumea baculuiîn niște sălbăticiuni fără inimă! exclamă Sana vădit nemulțumită.

Sălbăticiunile au inimă. Ele nu sunt sălbăticiuni decât față de adversarii lor. Nu voi uita peștele uriaș care s-a îndepărtat de bac, zicând: „Eu sunt peștele care l-a salvat pe Yonas". Câte

1. Instrument muzical oriental cu coarde.

milioane de milioane de ochi erau ațintiți asupra nopții tăcute și supuse în lumina lunii! Nimic nu este mai grăitor pentru sinceritatea Sammarei decât migrația sezonieră a păsărilor. Sărmana Sana a uitat de traiul ei în caverne încă din perioada adolescenței sale.

— Tutunul aromat nu face doi bani! Parcă ar fi hârtie arsă! izbucni Anis.

Se apucă să-l strângă într-o batistă pentru a-l stoarce. În același timp lua parte la concursurile de alergări și haltere, la ediția jocurilor olimpice din Japonia, înregistrând recorduri noi. Sună telefonul și Ragab alergă imediat să răspundă, ca și cum l-ar fi așteptat. Amis nu auzi din conversația lui decât cuvinte disparate: Bineînțeles... Imediat... Puse receptorul la loc și zise, întorcându-se spre cei prezenți:

— Mă scuzați... Apoi adăugă, privind spre Sana: Poate mă întorc spre sfârșitul petrecerii...

Ieși aproape alergând. Bacul se clătină sub pașii lui fermi. Sana făcu un gest nervos și toți își închipuiră că este gata să izbucnească în plâns. Nimeni nu scoase o vorbă, dar în ochi se citeau întrebări. Ali as-Sayyid clătină din cap dezaprobator

— Nu... nu... S-a dus epoca romantismului...

— Ba chiar și epoca realismului este în agonie... bâigui Mustafa Rașid, adresându-se Sanei.

— Este un lucru general acceptat pe bacul nostru că nimic nu merită să fie regretat! zise

Layla Zeydan, încercând să-și reprime un zâmbet maliții.

— Nu-i vorba aici nici de romantism și nici de regrete! izbucni Sana furioasă.

— Îți spun eu precis că a plecat să se întâlnească cu vreun producător! o asigură Ali as-Sayyid. Dar e bine să nu uiți că ești prietena unui bărbat a cărui meserie sunt femeile!

— Am să-ți ofer un pahar de whisky, dar te rog să te întorci la starea ta firească... zise Ahmad Nasr precaut.

— Iar dacă s-a întâmplat nenorocirea, îi ai pe Mustafa și pe Ahmad... zise Saniyya Kamil cu un ton firesc și cu o simplitate uluitoare.

— De ce mă neglijează enumerările ticăloșilor? izbucni Anis sălbatic. Ticăloși depravați și narcomani! adăugă apoi răspicat și cu grosolănie.

Izbucniră cu toții în râs.

— S-o fi dus într-adevăr la Sammara? întrebă Mustafa Rașid.

— Nici vorbă! zise Ali as-Sayyid.

— N-ar fi de mirare să dea buzna peste o femeie!

— Dar spune-mi atunci pentru ce a venit ea aici, dacă nu pentru el? întrebă Layla Zeydan.

— Nimic nu este imposibil! răspunse Ali as-Sayyid evaziv. În orice caz, nu este o naivă! Și nici nu cred că va accepta să fie doar o admiratoare trecătoare!

— Ce-i face oare pe unii bărbați să pornească la un astfel de atac? întrebă Mustafa Rașid nedumerit.